

# Diàleg

**AVUI+**  
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA  
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu  
JOAN ODINA, conseller delegat  
CARLES FLO, director general  
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting i subscripcions  
IVAN GRAU, director financer  
ORIOI GALLISSÀ, director comercial  
JOAN SERRA, director de producció  
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució  
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**EL VALOR DE LA CENTRALITAT  
DE LA COMUNITAT DE MADRID**

Ramon Tremosa  
i Balcells



Professor de teoria econòmica a la UB  
ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Fermesa

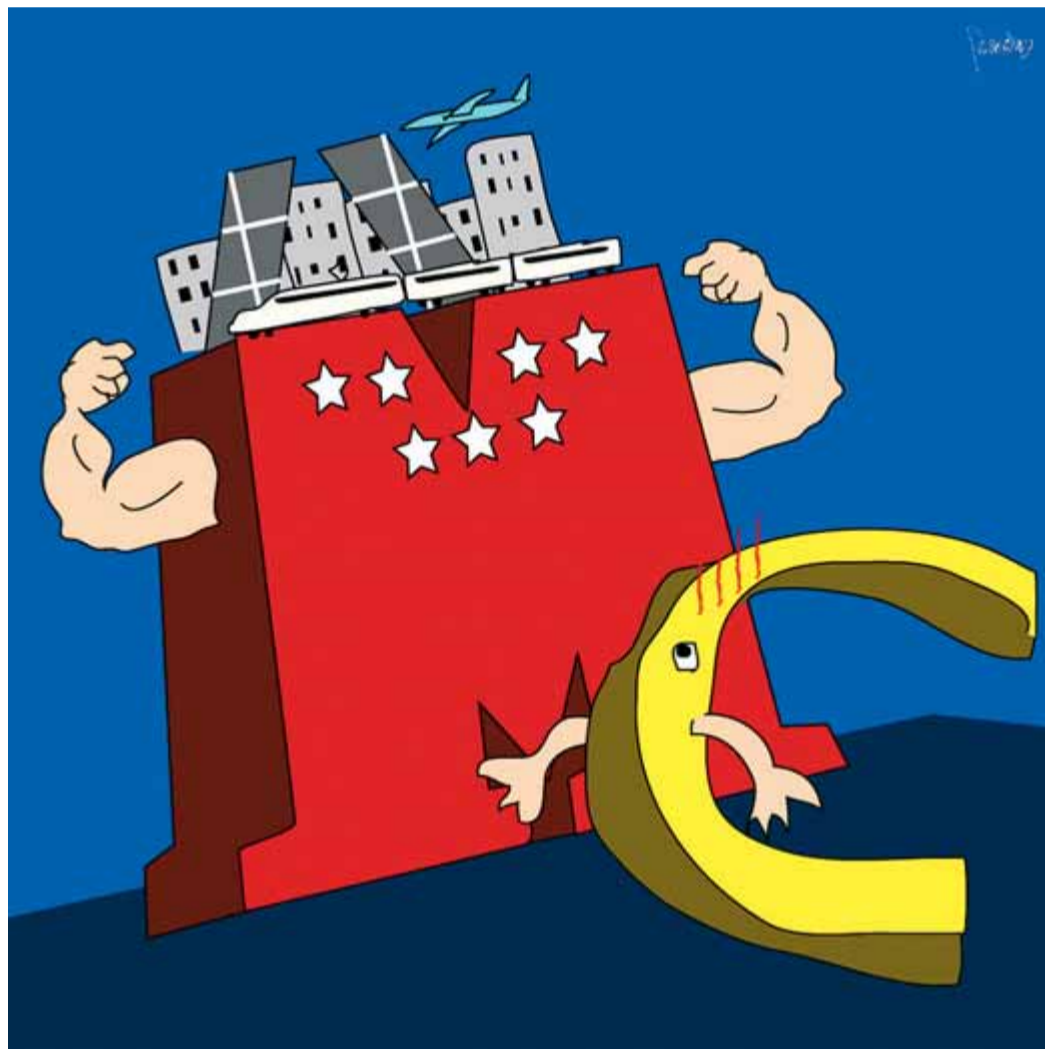
## Madrid 2015

La comunitat de Madrid ha publicat fa poc un estudi de prospectiva de la seva regió en l'horitzó de l'any 2015. S'hi presenta l'evolució econòmica madrilenya entre el 1995 i el 2005 i s'analitzen reptes i es dibuixen escenaris de futur. En aquests deu darrers anys la regió de Madrid, finalment, ha assolit el lideratge econòmic a Espanya i per al 2015 es presenta el seu pla estratègic per assolir alguns lideratges concrets a la UE. ¿Hi ha algun estudi semblant relatiu a Catalunya, un pla estratègic del país que faci balanç del passat recent i que dibuixi els sectors i les inversions que caldria prioritzar en els propers anys, per tal de disputar amb èxit la Lliga de Campions de les ciutats i dels territoris que planteja la globalització?

**EL PIB DE MADRID**, que el 2005 suposava el 17,5% del PIB espanyol, n'assolirà el 18,5% el 2015, curiosament el mateix percentatge que avui suposa el PIB de Catalunya en el context estatal. Les tendències són ben clares: el 1995 Catalunya aportava el 19,5% del PIB espanyol, i Madrid, el 16,5%. Les darreres dades de l'Eurostat, l'oficina d'estadístiques oficials de la UE, mostren per al 2004 un PIB per càpita madrileny de 28.416 € en paritat de poder de compra, el més alt de l'Estat i que suposa un índex de 132 si el PIB per càpita de la UE-27 és igual a 100. El PIB per càpita català va ser el 2004 de 25.900 € (índex 120), superat per Euskadi i Navarra (índexs 126 i 127) però superior a País Valencià i Illes Balears (índexs 94 i 114). I això que el PIB per càpita català hi està sobrevalorat!! L'Eurostat rep les dades de l'INE, que des del 2003 "considera" que totes les regions espanyoles tenen el mateix nivell de preus. Atès que el nostre nivell de preus és superior a la mitjana espanyola, el PIB per càpita català està sobrevalorat en relació a la resta d'autonomies (el PIB s'obté multiplicant quantitats de béns i serveis, produïts en un país durant un any, pels seus preus: els preus que es fan servir, per tant, hi són determinants).

**L'ESPECTACULAR CREIXEMENT ECONÒMIC MADRILENY** passa per l'extraordinari impuls de les seves infraestructures. L'informe reconeix obertament que el disseny radial de les connexions ferroviàries d'alta velocitat, dels trens regionals i de les autovies "han fomentat l'acostament dels diferents sistemes productius regionals, tot augmentant el valor de la centralitat de la comunitat de Madrid".

**EN EL NOU ORDRE MUNDIAL MARCAT PER LA GLOBALITZACIÓ**, la competitivitat i l'economia del coneixement, les infraestructures de mobilitat (tant de mercaderies com de persones i d'informació) hi juguen un paper determinant. L'informe diu que "cal definir aquestes infraestructures amb molts anys d'antelació; en l'horitzó 2015, han estat estudiades, programades i ja s'estan executant". Algunes mostres: tunelitzar grans vies orbitals de Madrid ("qualitat de les infraestructures: desplaçar al subsòl la major part del tràfic rodad per augmentar la productivitat de la superfície"); completar la xarxa radial de l'AVE i les rondes M-40 i M-50; disposar de dos nous aeroports: el de Campo Real, prop de Guadalajara, dissenyat com a quilòmetre zero de tota la xarxa d'alta velocitat de la Corona d'Aragó i d'Euskal Herria i que aspira a posicionar Madrid com a



S. SOMEKAWA

**“La dinàmica centrípeta en favor de Madrid, engegada pel franquisme i consolidada en democràcia, que xucla recursos i factors productius a tota la perifèria, quin joc econòmic futur permetrà a Catalunya?”**

tercera base aeroportuària europea (en un context de saturació creixent dels aeroports de Londres i París), i el de Madrid Sur Ciudad Real, antic aeroport Don Quijote, que serà operatiu el 2008, que serà el primer aeroport al qual arriba l'AVE i que té una molt important ambició logística i de transport de mercaderies. Seria tan clarificador conèixer l'import de les inversions públiques estatals liquidades a Madrid!

**MADRID ASPIRA EL 2015 A ASSOLIR EL LLOC 10** en les regions innovadores de la UE (n'era la 53 el 2003). A consolidar el lideratge estatal en l'R+D, en la recepció d'inversions estrangeres directes (56% estatal el 2005), en farmàcia i en components de l'au-

tomòbil. A concentrar el màxim d'agències europees reguladores en activitats financeres. A situar IFEMA entre les quatre primers fires europees. A organitzar uns Jocs Olímpics que suposin la potenciació definitiva de la seva imatge global.

**EL PP TÉ UN DISCURS MÉS NÍTID I EXPLÍCIT** de model d'Estat que el PSOE, per bé que tots dos comparteixen el manteniment reforçat dels beneficis d'un model de centralisme polític, econòmic, financer, empresarial, tributari, regulador, logístic, ferroviari i aeroportuari. La dinàmica centrípeta en favor de Madrid, engegada pel franquisme i consolidada en democràcia, que xucla recursos i factors productius a tota la perifèria, quin joc econòmic futur permetrà a Catalunya? El Gran Madrid amenaça una economia catalana de Primera Divisió al món i això és més percebut que mai a Catalunya: vegeu el web [www.aeroportintercontinental.cat](http://www.aeroportintercontinental.cat), impulsada per l'Associació Catalana de Professionals, que ha assolit en tres mesos 55.182 adherits. Qui, però, canalitza avui la defensa dels interessos catalans a Madrid: un president sucursalitzat? ¿Dos ministres que no siguin els de Foment i el d'Economia, per escombrar cap a casa en inversions i finançament autonòmic? ¿Fer bondat des de les institucions? Qui lideri una reivindicació catalana contundent, parlant clar de l'origen d'alguns dels nostres principals problemes (estil Sarkozy), no només pot salvar encara un país de primera: també se n'emportarà l'hegemonia política.

Marçal  
Sintes



**Quan passa una cosa com la que sembla que ha passat al Barça em temo que d'una manera o altra tots són culpables.** Del president a l'últim jugador. Quan es deixen de respectar les mínimes normes d'ordre i disciplina, de professionalitat, i això no s'atura tot i que és un secret del domini públic, vol dir que els errors i les decisions desencertades s'han anat propagant en cadena, de baix fins a dalt de tot. Val a dir, i que no s'entengui com un afany exculpatori, que, quan les notícies del desgavell van arribar a Laporta, tal vegada ell no va avaluar adequadament la transcendència de la qüestió o, en tot cas, va optar per intentar acabar les competicions com fos, tot confiant a guanyar o bé la Champions o bé la Lliga. Es tracta d'una estratègia comprensible: obrir una gran crisi durant la temporada tenia el risc de malmetre els resultats que s'esperaven, resultats que, d'altra banda, finalment tampoc no s'han aconseguit. Què succeirà a partir d'ara? Es fa difícil de saber. Laporta assenyala els cracs però alhora afirma que continuaran. De moment, es dona per feta la sortida de l'equip de jugadors tipus Sylvinho i Belletti. A parer meu, si Laporta no actua amb més fermesa —té marge per fer-ho— difícilment se'n sortirà. Em sembla molt arriscat deixar les coses igual i acontentar-se advertint que s'aplicarà el codi de conducta intern. Si vol ser creïble, els principals responsables del que ha ocorregut no poden continuar, almenys no tots. Un altre assumpte és si Rijkaard —pel qual sempre he sentit admiració i simpatia— pot, vol i se li permetrà provar de recuperar l'autoritat perduda.

m.sintes@hotmail.com